

Perfecte dood

Van Helen Fields verscheen eveneens bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Perfekte resten

Perfekte prooi

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Helen Fields

Perfekte dood

Vertaald door Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5428 1

© 2018 Helen Fields

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *Perfect Death*

Oorspronkelijke uitgever Avon

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Roy Bishop/Arcangel Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Sollie

Met elke brede glimlach verander je de wereld een beetje.
Onthoud, lieve schat, dat je alles kunt bereiken wat je wilt.
Ik kijk ademloos toe.

1

Lily's leven was bijna voorbij, alleen wist ze dat nog niet. Hij streelde haar foto, die hij de afgelopen maanden naast zijn bed had staan. Op de foto stond ze aan de rand van een vijver lachend de eenden te voeren, zich totaal onbewust van het feit dat haar toekomst wreed zou worden afgebroken.

Er moest vandaag nog veel gebeuren, maar hij stond zichzelf toe nog even te genieten van zijn schatkist. Hij trok de onderste lade van zijn nachtkastje eruit en stak zijn handen in de donkere ruimte eronder om het houten kistje te pakken. Hij had het op school gemaakt bij houtbewerken; een van de weinige triomfen in een verder grotendeels verspilde periode van zijn leven – maar hij was nu eenmaal vaak verhuisd, en leren was hem nooit makkelijk afgegaan.

Hij schoof het deksel eraf en hield zijn adem in bij de aanblik van de aandenkens aan de levens in de doos. Een broche in de vorm van een heidetakje, ingelegd met halfedelstenen. Hij herinnerde zich hoe hij daarvoor urenlang in de tuin had staan zwoegen zonder ook maar een moment te mogen schuilen voor de regen, maar uiteindelijk was het al die moeite dubbel en dwars waard geweest. Dan was er die kleine zilveren briefopener, zo vaak gebruikt en zo dierbaar dat een deel van de krulversiering op het heft was afgesleten. Een geluksmuntje, dat had de eigenaar ervan tenminste beweerd, dat altijd in een broekzak of portemonnee was bewaard. Dat maakte

maar weer eens duidelijk dat zoiets als geluk niet bestond. En tot slot een kies. Of preciezer gezegd, een kroon die was losgekomen tijdens die martelende, dramatische laatste momenten, toen alles fout was gelopen. Hij vond het oppervlak heerlijk glad aanvoelen en genoot van de gedachte dat die kies integraal onderdeel was geweest van het leven waar hij een eind aan had gemaakt. Waar ging de energie van een lichaam naartoe nadat de dood was ingetreden? Hij dacht weer terug aan zijn schooltijd. Hij had toen gehoord dat energie van vorm veranderde, maar nooit verloren ging of zoiets. Hij wist er niet genoeg van om een natuurkunde-examen te halen, maar toch was hij blij met dit kleine pareltje van kennis. Hij vroeg zich af of het mogelijk was de energie van een overledene in te ademen.

Hij schoof de andere objecten opzij om ruimte te maken in het midden van het kistje en stelde zich daar een nieuwe trofee voor. Het had wat langer geduurd dan bij de anderen om de eigenares ervan in te palmen. Lily was tamelijk eenzelvig, was heel close met haar familie en werkte hard. Maar binnenkort zou hij een aandanken aan haar hebben en kon hij ervan genieten, samen met de andere waar hij zo hard voor had gewerkt.

Hij controleerde het piepkleine flaconnetje cannabisolie dat hem weken had gekost om te bereiden. Het was een tijdrovende klus geweest. Hij had steeds hier en daar kleine beetjes cannabis gekocht om te voorkomen dat hij de aandacht trok door in één keer een grote hoeveelheid aan te schaffen, maar voorzichtigheid ging voor alles. Daarna was het vrij simpel geweest om de olie te bereiden, met als enige kink in de kabel dat toen hij het op zichzelf uitprobeerde, hij zo diep in slaap was gevallen dat hij de volgende dag niet op zijn werk was verschenen. Niet goed. Hij had onkosten. Zijn bijzondere roeping vereiste een zorgvuldige financiële planning, en banen waarbij je handje contantje werd betaald lagen niet voor het oprapen.

Hij schoof het kistje terug in de ruimte onder de lade en nam de

details van zijn plan nog eens door. Zijn auto was klaar. De verlichting was in orde; hij wilde natuurlijk niet aangehouden worden om zoiets sufs als een kapotte koplamp. Tijdens alle voorbereidingen had hij handschoenen gedragen. Niets was onnadenkend aangeraakt. Hij had genoeg nagespeelde moordzaken op tv gezien om te weten dat het tegenwoordig niet meer om vingerafdrukken draaide. Achtergebleven huidcellen leverden genoeg DNA op om hem aan te klagen. Hij wilde niet gepakt worden. Er viel nog zoveel te doen. Er waren nog zoveel mensen die zijn aandacht nodig hadden.

Alles was gereed. Hij kon zelfs nog even een dutje doen. Hij kon maar beter uitgerust zijn met al dat werk voor de boeg. En het ging niet alleen om het fysieke aspect ervan. Iemand vermoorden was zwaar werk. Iedereen die dacht dat een menselijk wezen binnen een paar seconden stierf, zoals in tv-series, was een sukkel. De dood was in de meeste gevallen een langzame stripteaseshow. Het kon natuurlijk ook snel, met een pistoolschot, een explosie of zwaar hoofdletsel, maar met je blote handen duurde het langer, dat was onvermijdelijk. Met name verstikking en verdrinking waren tijdrovende activiteiten, en daarbij liep je ook nog kans zelf gewond te raken. Schrammen, een trap in je kruis, gebroken botten. Dat had hij al vaak genoeg meegemaakt.

Hij ging op zijn bed liggen en sloot zijn ogen. Het gevoel van opwinding dat eraan voorafging, hoorde erbij. Gehaast naar het einde toewerken was alsof je het laatste hoofdstuk van een boek als eerste las. Juist de opbouw, de tijd die je in de personages investeerde, maakte de beloning zo spannend. In het verleden kostte het hem altijd moeite om de ideale slachtoffers te vinden, en nu hadden zich er drie tegelijk aangediend. Hij lachte. Het was een harteloos stokkend lachje dat klonk als een ontploffend rotje. Een wreedaardig geluid, maar hij was geen wrede man. Niet onnodig, tenminste. Alleen wanneer het absoluut noodzakelijk was.

2

‘Hé schatje, ik haal nog een rondje,’ zei Joe glimlachend toen Lily terugkwam van het toilet. Lily wrong zich langs de vele doorzakkers op de vrijdagavond en had er geen erg in dat een van hen naar haar billen staarde terwijl ze zijdelings tussen hen door schuifelde. Begrijpelijk, vond Joe. Ze had nu eenmaal een geweldig lijf, en hij had geen zin om ruzie te zoeken om zoiets onbenulligs.

‘Nee, Joe, het is mijn beurt. Ik wil niet dat jij alle rondjes betaalt,’ zei ze terwijl ze naast hem ging zitten. Ze zaten dicht tegen elkaar aan in de krappe ruimte en moesten harder praten om boven de herrie van aangeschoten klanten, muziek en geschuifel op de houten vloer uit te komen.

‘Je bent toch aan het sparen voor je studie?’ zei hij, terwijl hij hun lege glazen pakte.

‘Dat weet je best,’ zei ze, ‘maar dat betekent niet dat –’

‘En je gaat je toch zeker uit de naad werken om de beste arts ooit te worden?’ Joe boog zich voorover om haar te kussen. Het groepje meiden aan hun tafeltje sloeg demonstratief de ogen ten hemel, stikjaloers onder hun masker van misprijzen.

‘Je bent gek,’ zei Lily, en ze kuste hem terug.

‘Dus ik bewijs de wereld gewoon een dienst door mevrouw Lily Eustis te helpen om in de toekomst levens te redden, zonder dat ze aan haar studie begint met een schuld van’ – hij keek al rekenend

naar het plafond – ‘acht pond vierenzestig.’

‘Dan geef ik me gewonnen,’ lachte Lily, en ze kuste hem opnieuw en duwde haar blozende gezicht tegen zijn hals.

‘Oké, je hebt me door, ik heb nou eenmaal iets met vrouwen in een witte jas met een stethoscoop om hun nek. Op deze manier financier ik stiekem mijn bizarre fetisj,’ zei Joe. Lily stompte plagerig tegen zijn arm en hij liep naar de bar. Hij had geen oog voor de vrouw die hem nastarde en zachtjes floot. Hij zag evenmin dat het meisje dat naast hen zat, Lily een vernietigende blik toewierp. Als verliefd stel hadden ze alleen maar oog voor elkaar.

Bij de bar komen was alsof je een berg moest beklimmen. Drank werd links en rechts op ruggen gemorst door mensen die met veel te veel glazen in hun handen terugliepen naar hun tafeltje. Plekken werd opgeëist en er werd luid geprotesteerd wanneer een klant voor zijn beurt werd geholpen. Mensen riepen om andere muziek en er werd geschreeuwd dat er iemand vastzat in een van de twee damestoiletten. Een biervat was leeg en moest vervangen worden. Joe stond geduldig te wachten, met een glimlach om zijn mond, bereid om al die mensen te vergeven die op zijn tenen traptten en hem met hun ellebogen porden. Hij had Lily, en met haar was zijn droom uitgekomen.

In zijn auto had hij alles wat ze nodig hadden voor een romantisch avondje. Hout, aanmaakblokjes, lucifers, een heupfles sterkedrank en een slaapzak om warm te blijven. Zelfs het weer werkte mee. Het was koud, maar het zou droog blijven. Een paar dagen geleden had hij zelfs de moeite genomen om eens te kijken waar ze die avond naartoe gingen. Ze hadden vandaar uitzicht op het majestueuze Edinburgh, en bij helder weer zouden de stadsluchtjes weerspiegeld worden in de sterren. Eindelijk zou hij Lily voor zich alleen hebben en kon hij haar duidelijk maken wat ze werkelijk voor hem betekende.

Het was veel te koud om naakt buiten te liggen, dat was Mark McVeighs eerste gedachte – een belachelijke gedachte. Hij werd compleet overdonderd door het camerabeeld dat de drone naar zijn monitor zond. Hij had winterse rijp en kale rotsen verwacht. Een ongenaakbare, kleurloze hemel en een door mist omfloerste horizon. Maar een naakte vrouw, het ene been bij de knie gebogen, het andere been recht, een arm achter haar hoofd, de andere uitgestrekt op de grond... nee. Haar lange, rode, verwaaide haar hing als een wapperende sluier voor haar ogen. Aan haar voeten lag as; de overblijfselen van een vuur. Naast haar lag een doosje lucifers. Hij stuurde de drone dichterbij om zichzelf ervan te overtuigen dat hij haar borst op en neer zag gaan. Niks. Mark manoeuvreerde de drone naar haar gezicht, in de hoop dat hij niet beticht zou worden van een raar soort perversiteit, vurig wensend dat zijn onderbuikgevoel ernaast zat. In dit geval zou dat alleen maar goed zijn. De drone bevond zich buiten zijn gezichtsveld, achter een heuvelkam. Hij liet hem voorzichtig dalen en zorgde ervoor dat hij niet pal boven de vrouw kwam te hangen, voor het geval ze wakker werd, overeind kwam en ertegenaan botste. Maar nadere inspectie van dichtbij bracht geen opluchting. De drone had een redelijke lens, en de blauwtinten op het schermpje hadden niets te maken met de vorst of de winterdode hei. Het blauw was van haar lippen, haar opengesperde ogen, haar aderen en haar van zuurstof afgesneden huid.

Mark begon te rennen, hoewel hij beseftte dat het zinloos was om zich zo in te spannen, maar hij vond het van weinig respect getuigen om rustig op de dode vrouw af te lopen. Hij klauterde op handen en voeten omhoog langs de helling, waarbij de gedachte om het langere, makkelijkere pad om de heuvel heen te nemen niet eens bij hem opkwam. Hij bloedde tegen de tijd dat hij haar recht onder zich kon zien liggen, een tableau op de grond, terwijl in de verte de brave, nietsvermoedende inwoners van Edinburgh langzaam wakker werden, met Arthur's Seat boven hen uittorend. Zonder acht

te slaan op zijn ontvelde knieën en de sneeën in zijn handen vloog Mark de puinhelling af, ondertussen naar haar roepend.

Zijn drone, een gonzende warboel van plastic en metaal, had hij een paar meter verderop aan de grond gezet. Hij had zich niet eens gerealiseerd dat hij zijn afstandsbediening had laten vallen. In een reflex ging zijn hand telkens naar zijn mobieltje in zijn broekzak. Het volgende ogenblik knielde hij naast haar op de bevroren grond en legde zijn vingers tegen haar hals, hoewel hij donders goed wist dat een lichaam met die kleur geen hartslag kon hebben. Desondanks trok hij snel zijn winterjas uit om haar naaktheid te bedekken. Daarna belde hij de politie en gaf een zo goed mogelijke beschrijving van hun locatie in het bergachtige landschap dat zich majestueus boven de hoofdstad van Schotland verhief.

Van dichtbij zag Mark dat ze jonger was dan hij aanvankelijk had gedacht, maar de vrieskou had haar beroofd van haar jeugdige blos. Net als hijzelf laveerde ze langs die peilloze diepte tussen tienerjaren en volwassenheid. Een diamantje in haar neusvleugel glinsterde in de eerste stralen van de winterse ochtendzou, die de kunstig aangebrachte blonde highlights in haar koperkleurige haar mooi liet uitkomen. Hij moest zich bedwingen om het haar niet uit haar gezicht te vegen, maar dan zou hij haar ogen beter zien, en dat wilde hij niet. Mark stond op en staarde over de heuvelrand om te zien of hij al auto's zag aankomen, maar vanaf hier was nergens een weg te zien. In de zomer, vooropgesteld dat er geen lijken lagen, zou dit een beschut, rustig, idyllisch plekje zijn geweest. Zijn oog viel op iets roods dat zo'n twintig meter verderop in het borstelige gras lag te wapperen.

'Ik ben zo terug,' zei hij. Het leek hem onbeleefd om weg te lopen zonder iets te zeggen, ook al was het tegen een dode. Zonder jas begon hij het al flink koud te krijgen. Hij dwong zichzelf een sprintje te trekken om warm te blijven en vroeg zich af hoelang het zou duren voordat de politie deze moeilijk toegankelijke plek had bereikt. Zijn eigen auto stond twee kilometer verderop aan de voet van de

heuvels; de steile hellingen en rotsige paden waren alleen met een fourwheeldrive begaanbaar.

Het rode voorwerp bleek een overhemd te zijn, een warm, dik overhemd van zware katoen, perfect voor een avondje bij het vuur en een drankje in de pub. Hij raapte het op, keek achterom naar het meisje om in te schatten of het haar zou passen en dacht van wel. Hij liep nog verder de heuvel af en zag een paar minuten later een bh aan een rotspunt hangen, oogverblindend wit, waarvan de metalen sluiting ijskoud tegen zijn vingers aanvoelde.

Mark hoorde de helikopter al voor hij hem zag, het *wap-wap* van de rotors weergalmde tegen de rotsen en deed vogels en andere dieren opschrikken. De politie cirkelde even rond om de locatie van het lichaam te peilen en door te geven aan de eenheden beneden, waarvan de blauwe zwaailichten nu voor het eerst zichtbaar werden. Mark nam de kledingstukken die hij op de steile helling had gevonden mee naar boven toen hij terugliep naar het meisje.

Er verscheen een gezicht boven de heuvelrand, gevolgd door nog twee. Degene die vooropliep kwam met uitgestoken hand recht op Mark af.

‘Goeiemorgen,’ zei hij met een licht, maar toch duidelijk hoorbaar Frans accent. ‘Ik ben inspecteur Luc Callanach. Ik neem aan dat jij degene bent die dit heeft gemeld?’

Mark knikte.

‘We kunnen beter wat meer afstand houden tot het lichaam. Hoe is het met je?’

‘Dat weet ik eigenlijk niet zo goed,’ zei Mark. ‘Beter dan met dat meisje in elk geval.’

Beter dan met het meisje, dat kon je wel zeggen, dacht Callanach, die hoopte dat ze door een ongeval om het leven was gekomen en zich afvroeg hoelang hij naar de foto’s van haar gezicht zou moeten staren op het prikbord in de briefingruimte. Zouden er mensen zijn die ’s ochtends bij het wakker worden voelden dat ze voorbestemd waren die dag te sterven, vroeg hij zich af. Keken ze nog eens goed

in de spiegel voordat ze de deur uit renden naar hun werk of studie, omdat ze voelden dat er iets was gekanteld in het universum? Hij voelde plotseling woede opwellen en vervloekte de Schotse kou, met zijn vochtige, grauwe, grijze luchten. Het meisje was omgekomen in de vrieskou, terwijl ze haar laatste ademtocht in de lucht had zien kringelen. Een vreselijke manier om te overlijden. Een bittere, grimmige en eenzame dood. Hij kon alleen maar hopen dat ze zich niet bewust was geweest van wat haar te wachten stond.

3

Vijf maanden na haar promotie had hoofdinspecteur Ava Turner nog steeds last van een chronisch oplichterssyndroom. Dat kwam niet doordat ze nu zoveel mensen onder zich had of door de vele vergaderingen die ze geacht werd bij te wonen, of door haar nieuwe kamer. Het kwam gewoon doordat ze voor haar gevoel niet meer met de anderen kon rondhangen in de briefingruimte om koffie te drinken, de gebeurtenissen van de dag door te nemen of eens goed te lachen als de omstandigheden dat toelieten. Waar ze een nog veel grotere hekel aan had was de druk om een perfecte balans te vinden tussen het welzijn van de inwoners van Edinburgh en het wonderbaarlijk krimpende budget van de Schotse politie. Het leek wel of het woord ‘nee’ sinds kort haar standaardantwoord was. Konden ze zich een tweede deskundige voor een bepaalde zaak permitteren? Nee. Kon het team Zware Misdrijven een paar mensen van de uniformdienst inzetten om bij het onderzoek te helpen? Nee. Konden ze misschien een nieuw softwarepakket testen om beelden van bewakingscamera’s te filteren? Nou, wat denk je zelf? Niet dat Ava spijt had van de promotie. Het was eerder zo dat bij elke stap die haar verder omhoogbracht op de carrièreladder haar dromen van goeddoen en misdaden oplossen steeds verder uit het zicht raakten.

Terwijl haar werkende leven zich in toenemende mate afspeel-

de in het publieke domein, was het met haar privéleven ronduit droevig gesteld. De collega's van het team Zwarte Misdrijven vonden de afstand tussen henzelf en hun hoofdinspecteur te groot geworden om haar nog mee te vragen naar de pub, en zelfs als ze dat wel hadden gedaan, dan had Ava zich verplicht gevoeld om een excuus te verzinnen. En haar gelijken in rang hadden het veel te druk met hun gezin om na het werk voor de gezelligheid af te spreken. Ava, met haar vijfendertig jaar de jongste hoofdinspecteur en nog steeds single, had geen last van dat soort afleidingen. Haar beste vriendin was verwickeld in een tumultueuze nieuwe relatie die heter was dan een Carolina Reaper-chilipeper en zou niet beschikbaar zijn tot zij of haar nieuwe vlam zich herinnerde dat de wereld buiten hun slaapkamerdeur nog gewoon bestond. De prijs van succes bestond kennelijk uit eindeloos lange avonden. Ava staaarde naar de telefoon op haar bureau, hoewel ze eigenlijk niet wilde dat die ging rinkelen omdat ze maar al te goed wist dat haar behoefte iets omhanden te hebben altijd ten koste ging van iemand anders.

Brigadier Lively, achter in de vijftig en onbekend met het begrip 'politieke correctheid', kwam zonder kloppen binnen. Ava overwoog even hem eraan te herinneren dat de meeste mensen het wel zo beleefd vinden als je van tevoren aankondigt dat je binnen wilt komen, maar ze was te blij met zijn bezoekje om hem op de vingers te tikken.

'Heb je inspecteur Callanach kunnen vinden?' vroeg Ava.

'Ja. We hebben eerst gekeken of hij in de herentoiletten was. Meestal is hij in de buurt van een spiegel te vinden. Maar in dit geval was hij tot onze verrassing op pad om opsporingswerk te verrichten, mevrouw.'

'Bedankt, brigadier. Als je klaar bent met je schimpscheuten kun je me misschien vertellen met welke zaak jouw directe meerdere bezig is,' zei Ava.

Lively grijnsde. Callanach en hij hadden van meet af aan geen beste verstandhouding gehad, al beperkten ze zich sinds kort tot

het elkaar zo veel mogelijk mijden en af en toe een beledigende opmerking. ‘Er is een lijk gevonden in de heuvels bij Arthur’s Seat. We moeten nog onderzoek doen, maar de eerste indruk is dat er geen sprake is van een misdrijf. De patholoog is al op de plaats delict geweest. Er zijn geen duidelijke verwondingen of sporen van geweld aangetroffen. Het lichaam is meegenomen voor autopsie. Het enige wat nog openstaat is de identificatie. Zodra de naam van het slachtoffer is vastgesteld en de familie op de hoogte is gesteld, lijkt het me een simpele zaak. Vast niks om u mee lastig te vallen.’

‘Vraag toch maar of hij me even op de hoogte brengt wanneer hij terug is,’ zei Ava. Ze keek naar de mok die Lively in zijn hand had. ‘Die is zeker niet voor mij?’ zei ze glimlachend.

Lively nam een lange teug. ‘Het spijt me, mevrouw, ik had er graag een voor u meegenomen, maar ik weet dat dat tegenwoordig niet meer kan. We willen toch niet dat de mensen denken dat u van het voetvolk verwacht dat ze koffie voor u halen. Dat past niet bij de moderne opvattingen over politiewerk, denk ik.’ Hij liep de kamer uit.

Ava leunde achterover in haar stoel en vervloekte de adrenaline die ze door haar lijf voelde gieren bij het nieuws over een mogelijke nieuwe zaak. Het was een ongezonde, droevige stand van zaken wanneer politiemensen zich verveelden als ze niets te doen hadden in plaats van opgetogen te zijn, maar zo was het wel. Het was tragisch dat er iemand op Arthur’s Seat om het leven was gekomen en Ava was blij dat niets op een misdrijf wees, maar ze had dringend iets nodig om bezig te blijven, behalve haar fiat geven aan het jaarlijkse afdelingsdiner.

Een grapjas had geregeld dat het evenement dit jaar zou plaatsvinden in een Frans restaurant, een sarcastisch eerbetoon aan Callanach, veronderstelde ze, die met zijn Frans-Schotse afkomst nog steeds net zo’n geweld mikpunt van flauwe grappen was als toen hij een jaar geleden vanuit Interpol bij de Schotse politie was komen werken. De moppen over zijn accent waren niets vergeleken bij wat

hij had moeten doorstaan toen ze op het bureau hadden ontdekt dat hij vroeger fotomodel was geweest. Callanach had het soort gezicht waar je onwillekeurig naar staarde, en dat deden vrouwen dan ook regelmatig. Zijn donkere ogen, lange wimpers, sterke kaaklijn en olijfkleurige huid gingen nu eenmaal nooit op in de massa, wat Ava wel gemakkelijk vond als ze samen uitgingen. Nou ja, vroeger dan, corrigeerde ze zichzelf. Sinds haar promotie draaiden ze angstvallig om elkaar heen en zeiden ze telkens dat ze snel weer eens moesten afspreken zonder daar ooit concrete invulling aan te geven.

Ze had haar hand al op de telefoon om Callanach te bellen toen hij begon te rinkelen. Ze bracht de hoorn naar haar oor en zei: 'Turner.'

'Godallemachtig, wil je de telefoon in het vervolg niet zo opnemen? Ik heb liever niet dat mensen die contact opnemen met de afdeling Zwarte Misdrijven de indruk krijgen dat je midden in een crisis zit voordat ze zich hebben kunnen voorstellen. Want we zitten niet midden in een crisis, toch?' vroeg commissaris Overbeck.

'Nee, mevrouw,' zei Ava. 'Excuses. Ik stond op het punt om –'

'Al goed. Ik heb een shortlist samengesteld van de sollicitanten voor de vrijgekomen positie van inspecteur. Ik wilde je de kans geven om er even naar te kijken voordat we de sollicitatiegesprekken gaan voeren, dus ik stuur je de lijst vanmiddag. Als je me in de loop van morgen wat kunt laten horen, zou dat mooi zijn. Je was vanavond uitgenodigd voor een netwerkborrel met de City Fellows, maar ik hoor dat je hebt afgezegd. Mag ik vragen waarom?'

'O, is dat vanavond? Ik heb een afspraak met mijn fysiotherapeut. Ik wilde niet onder werktijd gaan, dus heb ik geregeld dat ik 's avonds kan. Als ik die afspraak vanavond afzeg, duurt het al gauw een maand voor ik weer een nieuwe afspraak heb,' zei Ava, en ze was blij dat ze de commissaris aan de telefoon had en niet tegenover zich. Ondanks haar jarenlange ervaring met andere mensen die tijdens een verhoor konden liegen alsof het gedrukt stond, had

Ava zelf die vaardigheid nog steeds niet onder de knie.

‘Het moest er verdomme nog bij komen dat je vrij neemt voor een snelle massage. Nu is het waarschijnlijk te laat, maar in het vervolg moet je wel bedenken dat het spel zo wordt gespeeld. Zorg dat je er de volgende keer bij bent. En hou volgende maand de overuren weer binnen de perken. We blijven eindelijk eens een keer binnen het budget, wat betekent dat ik geen gelazer krijg met het bestuur. Dat wil ik graag zo houden,’ zei ze kortaf.

‘Ja mevrouw,’ zei Ava, maar de commissaris had al opgehangen. Ze schreef de hoofdpatholoog van Edinburgh, dr. Ailsa Lambert, een mailtje met het verzoek haar op de hoogte te brengen van de sectie op het lijk van Arthur’s Seat, en gunde zich daarna de guilty pleasure om even te kijken welke films er die avond in de bioscoop draaiden. Ze was vooral dol op reprises van oude klassiekers die zo nu en dan de nachtvoorstelling haalden, maar op dit moment zou ze ook genoeg nemen met iets stompzinnigs, als ze er maar een grote portie popcorn bij had. Ze had geluk. Om elf uur draaide *Once Upon a Time in The West* van Sergio Leone. Ava had dus een date met Charles Bronson, een hele verbetering ten opzichte van een zoveelste avond alleen thuiszitten, en bijna een lot uit de loterij vergeleken bij de netwerkborrel met een groepje Edinburghse notabelen. Het zou om te beginnen ongelooflijk saai zijn geweest, en bovendien zou ze met ‘schatje’ zijn aangesproken door bejaarde mannen die vonden dat ze het recht hadden je te vragen nog een drankje voor ze te halen omdat je toevallig van een ander geslacht was, en die het liefst over golfen en handicaps praatten terwijl jij er zwiggend bij stond en moest kijken alsof je diep onder de indruk was. Commissaris Overbeck was waarschijnlijk een kei in het spelen van die carrièrebevorderende spelletjes, maar Ava had er geen geduld voor en was ook minder ambitieus.

Haar deur ging open en brigadier Lively kwam weer binnen.

‘Kun je me misschien even met rust laten?’ zuchtte Ava. ‘Als je komt zeuren over de koffie, raad ik je aan...’ Ze zag de uitdrukking